

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **Mgr. P. S.**, zastoupené JUDr. Jarmilou Černou, advokátkou se sídlem Sladkovského 484, Pardubice, proti žalovanému: **Hasičský záchranný sbor Pardubického kraje**, se sídlem Teplého 1526, Pardubice, proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 26. 11. 2007, čj. HSPA-563-54/ŘK-2007, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 29. 4. 2008, č. j. 52 Ca 6/2008 – 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 2856 Kč na účet advokátky JUDr. Jarmily Černé, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 26. 11. 2007, č. j. HSPA-563-54/ŘK-2007, pro vady řízení a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaný na základě ustanovení § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje (dále jen „HZS PK“) ve věcech služebního poměru ze dne 3. 9. 2007, č. j. HSPA-563-43/ŘK-2007, a napadené rozhodnutí potvrdil. Napadeným rozhodnutím ředitele kanceláře ředitele HZS PK byl dnem doručení rozhodnutí odebrán žalobkyni osobní příplatek podle

§ 122 zákona o služebním poměru s odůvodněním, že v porovnání s ostatními příslušníky nesplňuje podmínku výkonu služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu.

Krajský soud vycházel mj. z těchto rozhodných skutkových okolností:

Rozhodnutím ze dne 28. 5. 2001 byla žalobkyně přijata dnem 1. 6. 2001 do služebního poměru a ustanovena na funkci vedoucí oddělení. Rozhodnutím ze dne 1. 1. 2007 byla žalobkyně ustanovena na služební místo vrchní komisař a byl jí přiznán osobní příplatek podle § 122 zákona o služebním poměru, přičemž v odůvodnění se rozhodnutí jmenovitě osobnímu příplatku nevěnuje. Sdělením ze dne 30. 7. 2007 bylo zahájeno řízení vedené ředitelem kanceláře ředitele HZS PK ve věci služebního poměru podle § 178 odst. 1 zákona o služebním poměru, přičemž v tomto sdělení je výslovně uvedeno, že předmětem je posouzení ve smyslu ustanovení § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru toho, zda a v jakém rozsahu splňuje žalobkyně podmínky pro osobní příplatek a tedy, zda bude osobní příplatek ponechán, navýšen, či snížen, nebo docela odebrán.

Žalobkyně byla od 12. 6. 2006 do 24. 12. 2006 na mateřské dovolené a od 25. 12. 2006 do 28. 2. 2007 čerpala řádnou dovolenou. Rozhodnutím ze dne 27. 2. 2007 byla žalobkyni stanovena kratší doba služby na 15. hodin týdně na základě žádosti žalobkyně s tím, že příjem jí od 1. 3. 2007 náleží v odpovídající zkrácené výši ke zkrácené době služby.

V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že na žalobkyni nebylo provedeno služební hodnocení, jak má na mysli ustanovení § 203 zákona o služebním poměru, ani tzv. průběžné každoroční hodnocení ve smyslu § 203 odst. 5 téhož zákona, které provádí přímý nadřízený, a které schvaluje hodnotitel. Soud se musel zabývat relevancí absence těchto hodnocení ve smyslu § 203 zákona o služebním poměru, když uvedené okolnosti jsou pokryty žalobní námitkou, že žalobkyně nepřestala vykonávat svoji práci v kvalitě, v jaké ji vykonávala k 1. 1. 2007, tedy k poslednímu datu přiznání osobního příplatku. Účelem služebního hodnocení včetně konkrétního zhodnocení kvality dosahovaných výsledků příslušníků ve smyslu § 203 odst. 4 zákona o služebním poměru, je získání podkladu pro vedení řízení ve věcech služebního poměru. Toto podkladové zhodnocení kvality dosahovaných výsledků příslušníka, které má sloužit mimo jiné rovněž ke stanovení podmínek osobního příplatku ve smyslu § 122 zákona o služebním poměru, je ve své podstatě dvouinstančním řízením, které zaručuje příslušníkovi záruky řádného zhodnocení. Krajský soud je toho názoru, že služební hodnocení je základem řízení ve věcech služebního poměru a teprve k němu přistupuje další kritérium, které uvádí žalovaný jako samostatné, a to kritérium porovnání výkonnosti s ostatními příslušníky, kteří zastávají srovnatelné pozice. Žalovaný se přitom v rozhodnutí prvního stupně ani nevěnuje průběžnému každoročnímu hodnocení žalobkyně, nýbrž pouze poukazuje na to, že u ostatních příslušníků bylo průběžnou kontrolou shledáno, že vysoká kvalita plnění služebních úkolů u těchto příslušníků nadále trvá. Jaká je kvalita plnění služebních úkolů u žalobkyně, z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle krajského soudu seznat nelze. Zatímco žalovaný má povinnost hodnotit konkrétně kvalitu dosahovaných výsledků pozitivním vymezením ve smyslu § 203 odst. 4 zákona o služebním poměru, učinil toto negativním vymezením, když v odůvodnění konstatoval, že se nejedná o výkon služby

v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Krajský soud dospěl k závěru, že oba správní orgány i přes absenci hodnocení služebního výkonu žalobkyně ve smyslu § 203 zákona o služebním poměru konaly při nedostatku podkladů řízení ve věci služebního poměru, jímž je v dané věci řízení o přiznání osobního příplatku podle § 122 citovaného zákona.

Krajský soud se dále vyjádřil k argumentaci žalovaného ohledně ustanovení § 203 odst. 6 zákona o služebním poměru, dle kterého se služebního hodnocení nezpracovává na příslušníka, který hodnocením období nevykonával službu nejméně 6-ti měsíců. V této souvislosti krajský soud uvedl, služební hodnocení je podkladem pro rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníka dle § 230 odst. 2 zákona o služebním poměru bezvýjimečně. Z ustanovení zákona o služebním poměru upravujících řízení ve věcech služebního poměru vyplývá (pozitivní výčet § 170, negativní výčet § 171), že řízení o přiznání, snížení či odejmutí osobního příplatku podle § 122 cit. zákona je řízením ve věci služebního poměru. Proto je podle názoru krajského soudu nutným podkladem rozhodnutí ve věci odejmutí osobního příplatku žalobkyně zpracování služební hodnocení, když se navíc ve smyslu § 122 zákona o služebním poměru jednoznačně jedná o zhodnocení rozsahu a kvality výkonu služby. Opomenutím služebního hodnocení tak došlo ke zkrácení žalobkyně na jejích procesních právech, a to právě na právu bránit se proti služebnímu hodnocení, které je podkladem pro řízení ve věci osobního příplatku, a proti kterému by v případě nesouhlasu mohla použít procesní potup podle § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru.

Na závěr krajský soud konstatoval, že pokud žalobkyně nevykonávala službu po dobu nejméně 6-ti měsíců, pak buď vůbec nebylo namístě, aby řízení podle § 122 zákona o služebním poměru bylo zahájeno a vedeno, anebo, aby nejprve byla žalobkyně zhodnocena ve smyslu § 203 téhož zákona s tím, že ustanovení § 203 odst. 2 na daný aplikovaný případ má přednost před ustanovením § 203 odst. 6, a to právě z důvodu, že ustanovení § 203 odst. 2 je ustanovením na ochranu účastníka řízení. Soud má za to, že o tom, zda lze provést hodnocení za dobu kratší 6-ti měsíců, je třeba rozhodovat vždy v individuálním případě na základě konkrétní doby odsloužené služby. Je-li odsloužená doba příliš krátká na provedení objektivního služebního hodnocení, pak je nutně rovněž příliš krátká na objektivní provedení řízení ve věci osobního příplatku podle § 122 zákona o služebním poměru, neboť služební hodnocení podle § 203 téhož zákona zde vystupuje jako „conditio sine qua non“. Krajský soud dále uvedl, že nebyl nucen se zabývat důvodností ostatních žalobních námitek, neboť žalobkyně byla úspěšná s žalobní námitkou neprokázání snížení kvality její práce.

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu vyjádřeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítl, že žalobkyně výslovně v žalobě nenamítala konkrétní důvod, pro který krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, tj. že jeho vydání nepředcházelo služební hodnocení žalobkyně. Podle názoru stěžovatele z ustanovení § 230 odst. 2 zákona o služebním poměru sice vyplývá, že služební hodnocení je podkladem pro rozhodování ve věcech služebního poměru, zákon o služebním poměru však podle stěžovatele nikde nestanoví, že rozhodnutí vydané bez předchozího služebního hodnocení

je neplatné. Služební hodnocení není zmíněno v ustanovení § 180 zákona o služebním poměru, které upravuje podklady pro rozhodnutí ve věcech služebního poměru. Proto se stěžovatel domnívá, že se v případě ustanovení § 203 zákona o služebním poměru nejedná o ustanovení upravující pravidla řízení ve věcech služebního poměru a jeho nedodržení nemůže být vadou řízení. Okolnost, že žalobkyně v období předcházejícím vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nesplňovala podmínku výkonu služby v rozsahu delším než 6 měsíců, přitom byla jediným důvodem, proč před vydáním tohoto rozhodnutí nebylo zpracováno služební hodnocení. Příslušný služební funkcionář se striktně řídil ustanovením § 203 odst. 6 zákona o služebním poměru. Zákon ani komentář nestanoví délku doby, která je dostatečná pro posouzení rozhodnutí v otázce osobního příplatku. Stěžovatel je přesvědčen, že nadřízený by měl mít možnost reagovat na změny v plnění služebních úkolů pružněji než jednou za šest měsíců odebráním, snížením nebo zvýšením osobního příplatku. Dále stěžovatel dodal, že ve vztahu k žalobkyni bylo ke dni 31. 10. 2007 zpracováno průběžné služební hodnocení, z něho vyplývá, že žalobkyně v porovnání s ostatními příslušníky nesplňuje podmínku výkonu služby v mimořádném rozsahu ani v mimořádné kvalitě. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že od zahájení řízení zcela konkrétně a opakovaně namítala, že žalovaný nepředložil „žádné“ podklady, které by prokazovaly kvalitu její práce a z toho důvodu poukazovala na nezákonnost rozhodnutí žalovaného, a stěžovatel se touto námitkou žalobkyně nezabýval. K tvrzení stěžovatele, že žalobkyně nepředložila ani neuvedla žádný důkaz o tom, že své služební úkony plní v mimořádné kvalitě, žalobkyně zdůraznila, že důkazní břemeno ve správním řízení leželo na straně stěžovatele. Námitka stěžovatele, že krajským soudem nebyl náležitě zjištěn skutkový stav je v rozporu s důvodem podání samotné kasační stížnosti. Podle žalobkyně krajský soud nebyl povinen při přezkumu rozhodnutí stěžovatele zjišťovat, zda-li po odebrání osobního příplatku bylo na žalobkyni zpracováno služební hodnocení, jak stěžovatel namítl. Krajský soud přezkoumával zákonnost postup provedeného správního řízení. Skutečnost, že služební hodnocení nebylo v rozhodnutí stěžovatele k dispozici a nebylo tak podkladem pro rozhodnutí stěžovatele zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně souhlasí s názorem krajského soudu, že služební hodnocení dle § 203 odst. 2 zákona o služebním poměru bylo nutným podkladem pro rozhodnutí, a to právě z důvodu ochrany práv účastníka řízení. Žalobkyně navrhla odmítnutí podané kasační stížnosti pro nedůvodnost, popřípadě její zamítnutí.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnými důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

O jednotlivých stížných námitkách uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. To může spočívat obecně buď v tom, že správně zjištěný skutkový stav je subsumován pod nesprávnou právní normu nebo je sice vybrána správná právní norma, ale následně je nesprávně vyložena či aplikována.

Stěžovatel spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích v tom, že soud v daném případě nesprávně posoudil splnění zákonných podmínek pro řízení ve věci osobního příplatku žalobkyně dle § 122 zákona o služebním poměru. Pro závěr o důvodnosti stěžovatelem uplatněného stížního bodu je tak zásadní posouzení právní otázky, zda bylo zpracování služebního hodnocení žalobkyně ve smyslu ustanovení § 203 zákon o služebním poměru obligátním podkladem pro rozhodování ve věci odejmutí jejího osobního příplatku.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné se nejdříve vyjádřit k povaze institutu služebního hodnocení upraveného v ustanovení § 203 zákon o služebním poměru. Služební hodnocení je podle odstavce 2 citovaného ustanovení definováno jako podklad pro rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníka. Třeba podotknout, že je jedním z podkladů pro rozhodování, protože služební funkcionář zpravidla pro své rozhodnutí potřebuje více podkladů. Služební hodnocení je pouze jedním z celé škály způsobů hodnocení příslušníka, které je nadřizený povinen provádět podle § 45 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru. Tento druh hodnocení spočívá zejména v posouzení odbornosti příslušníka, kvality plnění jeho služebních povinností a úrovně jeho teoretických znalostí včetně jejich aplikace při výkonu služby. Služební hodnocení lze charakterizovat jako druh činnosti, v jejímž průběhu porovnává hodnotitel představu o náplni služební činnosti vykonávané na služebním místě se skutečným výkonem tohoto služebního místa konkrétním příslušníkem. Výsledky zmiňovaného ověření kvalit příslušníka provedeného v hodnotící části se promítnou v závěrech služebního hodnocení, v nichž služební funkcionář posuzuje způsobilost příslušníka pro výkon služby vůbec a pro výkon služebního místa a předpoklady hodnoceného pro další službu a služební zařazení. Ze závěru služebního hodnocení vychází služební funkcionář zejména v případech, kdy to stanoví výslovně zákon. Příkladem lze uvést, kdy dosahování alespoň dobrých výsledků ve výkonu služby je spolu s úspěšným vykonáním služební zkoušky podmínkou pro zařazení do služebního poměru na dobu neurčitou (§ 11 odst. 1 zákona o služebním poměru), nebo důsledkem dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby je povinné propuštění příslušníka ve služebním poměru na dobu určitou (§ 42 odst. 3 písm. c) zákona o služebním poměru) či spáchání kázeňského přestupku (§ 50 odst. 1 zákona o služebním poměru). Vedle přesně určených případů, kdy služební hodnocení být zpracováno ze zákona musí, může být služební hodnocení zpracováno i v jiných než uvedených případech. Přistupuje se však k němu zvláště tehdy, jestliže je dán důvod pro změnu závěrů služebního hodnocení. Záleží zvláště na úvaze služebního funkcionáře, který vychází z konkrétních potřeb služby. [srov. *Tomek, P.* Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem k 1. 1. 2007. 1. vydání. Olomouc: nakladatelství ANAG, 2007, 350 s. a násl.]

Z dikce odstavce 2 ustanovení § 203 zákona o služebním poměru tak podle

Nejvyššího správního soudu nevyplývá krajským soudem tvrzený závěr, že je pro rozhodování ve všech věcech služebního poměru příslušníka bez dalšího nutnou podmínkou zpracování služebního hodnocení. Uvedené ustanovení je třeba vyložit tak, že pokud už je služební hodnocení vypracováno (ať už se jedná o obligatorní zpracování v zákonem stanovených případech nebo nepovinné zpracování na základě žádosti hodnoceného nebo na základě úvahy hodnotitele), slouží jako řádný podklad pro rozhodování ve smyslu ustanovení § 180 zákona o služebním poměru a jako takové k sobě váže určitá procesní práva a povinnosti účastníků řízení. Uplatňuje se zde zejména zásada volného hodnocení důkazů, resp. volného hodnocení podkladů rozhodnutí. To neznamena, že by služební funkcionář při hodnocení důkazů nebyl vázán žádnými hledisky. V odůvodnění rozhodnutí musí být např. uvedeno, jakým způsobem služební funkcionář jednotlivé podklady pro rozhodnutí hodnotil a proč je tak hodnotil. Pokud tedy příslušný služební funkcionář při zjišťování skutkového stavu věci sezná zpracování služebního hodnocení jako nezbytné pro své rozhodnutí (vedle zákonem stanovených případů povinného zpracování), provede hodnocení a v odůvodnění svého rozhodnutí ho náležitě zhodnotí a vyvodí z něho odpovídající závěry. V souvislosti se zjišťováním podkladů pro rozhodování je nutno zdůraznit zásadu objektivního, nestranného přístupu, podle níž je služební funkcionář povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, které svědčí ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení. V tomto směru nutno přisvědčit názoru stěžovatele, že z platné právní úpravy institutu služebního hodnocení nevyplývá, že je zpracování tohoto hodnocení povinnou podmínkou pro rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníka bezvýjimečně. Uvedené závěry platí bez ohledu na dobu výkonu služby příslušníka ve smyslu ustanovení § 203 odst. 6 zákona o služebním poměru.

Rovněž je třeba doplnit, že podrobnosti o zpracování služebního hodnocení příslušníků jednotlivých bezpečnostních sborů stanoví prováděcí předpisy. Příslušným interním aktem řízení ve věci žalobkyně je Pokyn generálního Hasičského záchranného sboru ČR ze dne 22. 12. 2006, kterým se sjednocuje postup při provádění služebního a průběžného každoročního hodnocení příslušníků Hasičského záchranného sboru České republiky, který v souladu se zákonnou úpravou (provedenou zákonem o služebním poměru) toliko stanoví, že služební hodnocení slouží pro rozhodování ve věcech služebního poměru (Čl. 1 odstavec 2), a tedy nemění nic na podstatě a způsobu realizace tohoto typu hodnocení pro řízení ve věcech služebního poměru příslušníků Hasičského záchranného sboru České republiky. Co se týče uvedení konkrétních důvodů pro zpracování služebního hodnocení zůstává prováděcí předpis pouze u obecné charakteristiky účelu a obsahu daného hodnocení.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda měl stěžovatel dostatek podkladů pro své rozhodnutí o odejmutí osobního příplatku žalobkyně, resp. zda je právní závěr krajského soudu o tom, že stěžovatel neprokázal snížení kvality práce žalobkyně, správný. Každé rozhodnutí služebního funkcionáře ve věci osobního příplatku příslušníka musí být řádně odůvodněno, neb je rozhodnutím konstitutivní povahy, a na rozdíl od deklaratorního rozhodnutí o nárokových příplatcích zakládá novou právní situaci. V odůvodnění rozhodnutí o osobním příplatku musí služební funkcionář uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů

a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Je nezbytné, aby rozhodnutí vycházelo z prokazatelných důkazních prostředků, které přesvědčují nejen adresáta rozhodnutí, ale i odvolací orgán o věcné správnosti změny osobního příplatku. To platí nejen o situaci, kdy je osobní příplatek odnímán nebo snižován, ale i o situaci, kdy je osobní příplatek rozhodnutím přiznáván nebo zvyšován. I když to zákon výslovně nestanoví, o změně osobního příplatku (zvýšení, snížení nebo odejmutí) příslušníka rozhoduje služební funkcionář v závislosti na plnění podmínek stanovených pro jeho přiznání.

Z rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele HZS PK ze dne 1. 1. 2007, jímž byl žalobkyni mj. přiznán osobní příplatek podle § 122 zákona o služebním poměru, není vůbec zřejmé z jakého důvodu byl osobní příplatek žalobkyni přiznán, tj. jestli pro výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu, či z obou důvodů zároveň. Třeba poznamenat, že ze srovnání popisu služebních činností žalobkyně s ostatními příslušníky k datu 1. 1. 2007 nevyplývá, že by žalobkyně plnila mimořádný rozsah výkonu služby, což spíše svědčí pro ocenění jejího výkonu služby v mimořádné kvalitě. Uvedené nedostatečné odůvodnění rozhodnutí služebního funkcionáře nelze přičítat k tíži žalobkyně. Proto byl stěžovatel povinen pečlivě odůvodnit své rozhodnutí o odejmutí osobního příplatku žalobkyni jak z hlediska kvalitativních změn ve výkonnosti žalobkyně, tak z hlediska změn v rozsahu výkonu její služby. V napadeném rozhodnutí stěžovatel stran posouzení kvality výkonu služby žalobkyně pouze konstatoval, že za období od 1. 3. 2007 do 30. 7. 2007 neshledal ve vztahu k žalobkyni žádný důkaz o tom, že by své úkoly plnila v kvalitě, která je v porovnání s ostatními příslušníky mimořádná. Současně uvedl, že žalobkyně žádný důkaz o tom, že své úkoly plní v mimořádné kvalitě, nepředložila ani nenavrhla. K rozsahu služby se stěžovatel vyjádřil tak, že ze spisového materiálu seznal, že jednak rozsah úkolů plněný žalobkyní se dlouhodobě snižoval a jednak doba služby byla žalobkyni na její žádost zkrácena na 15 hodin týdně. Z těchto důvodů dospěl stěžovatel k závěru, že žalobkyně nesplňuje ani jedno ze zákonných kritérií pro poskytování osobního příplatku. Součástí správního spisu jsou popisy služebních činností dalších příslušníků zařazených na stejném úseku a jejich evidence odpracovaných dob z období od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007. Spisový materiál dále obsahuje některá služební nebo průběžná hodnocení žalobkyně i ostatních příslušníků, všechna jsou však zpracovaná v prvním pololetí roku 2006, tedy poměrně delší dobu před 1. 1. 2007. Na základě takto zjištěného skutkového stavu stěžovatel uzavřel, že skutkový stav byl zjištěn a prokázán v rozsahu, který je pro rozhodnutí dostatečný.

S tímto závěrem stěžovatele nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit. Se zřetelem ke shora uvedeným požadavkům nelze považovat odůvodnění rozhodnutí stěžovatele ve věci odejmutí osobního příplatku žalobkyně za dostatečné. Předně se stěžovatel vůbec nevypořádal s otázkou snížení kvality výkonu služby žalobkyně od doby přiznání osobního příplatku (ode dne 1. 1. 2007). V tomto bodě lze souhlasit s žalobkyní, že důkazní břemeno v otázce kvality výkonu služby žalobkyně leželo v řízení ve věci odejmutí osobního příplatku na straně stěžovatele. Stěžovatel v průběhu řízení nepředložil jediný důkaz o tom, že by došlo v hodnocené době ke snížení kvality plnění služebních úkolů ze strany žalobkyně. Stěžovatelem opatřené podklady žádným způsobem nedokládají zhoršení kvality plnění služebních úkolů žalobkyně. Co se týče prokázání

snížení rozsahu výkonu služby žalobkyně stěžovatelem, Nejvyšší správní soud má za to, že si stěžovatel obstaral podklady dostatečné, ale nevyvodil z nich zcela relevantní závěry. Zkrácení doby služby žalobkyně na 15 hodin týdně je řešeno poskytnutím poměrné části osobního příplatku. Stěžovatel se v odvodnění rozhodnutí nijak nevyjádřil k tomu, v čem došlo ke snížení rozsahu výkonu služby žalobkyně od stavu rozhodného pro její přiznání osobního příplatku, tedy od doby 1. 1. 2007 či doby bezprostředně přecházející tomuto datu. V tomto ohledu se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem krajského soudu, že stěžovatel neprokázal snížení kvality práce žalobkyně, tj. neopatřil si dostatek podkladů pro své rozhodnutí ve věci odejmutí osobního příplatku žalobkyně.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že se sice neztotožnil s právním názorem krajského soudu o bezvýjimečné podmínce zpracování služebního hodnocení pro rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníka, považuje však za jednoznačně prokázané, že stěžovatel ve věci odejmutí osobního příplatku žalobkyně neprokázal splnění zákonných podmínek pro odejmutí osobního příplatku dle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru, když si především neopatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí. Ačkoli se tedy Nejvyšší správní soud částečně odchýlil od právního názoru krajského soudu, dospěl i tak k závěru, že tento postupoval správně, jestliže rozhodnutí stěžovatele zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

Pokud jde o právní názor krajského soudu, jímž zavázal stěžovatele v dalším řízení ohledně aplikace ustanovení § 203 zákona o služebním poměru v řízení o osobním příplatku žalobkyně, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující. Krajský soud správně posoudil skutečnost, že stěžovatel neprokázal snížení kvality práce žalobkyně. Vzhledem k tomu, že se jedná o konkrétní zhodnocení kvality výkonu služby příslušníka, jeví se jako nejprůhodnější zhodnocení dosahovaných výsledků formou služebního hodnocení dle § 203 zákona o služebním poměru. V duchu zásady objektivního, nestranného přístupu při zjišťování podkladů potřebných pro rozhodování by stěžovatel měl zvážit, zda nejsou dány důvody pro zpracování služebního hodnocení. Odejmutím osobního příplatku žalobkyně totiž současně dochází ke změně hodnotících závěrů vyplývajících z posledně zpracovaného služebního hodnocení žalobkyně. Stěžovatel je tedy povinen přistupovat k aplikaci ustanovení § 203 zákona o služebním poměru tím způsobem, že zodpovědně zváží potřebu zpracování služebního hodnocení jako podkladu pro rozhodování ve věci odejmutí osobního příplatku žalobkyně. V dalším řízení si tak stěžovatel opatří zejména dostatečné podklady pro posouzení otázky kvality plnění služebních úkolů ze strany žalobkyně.

Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích netrpí nezákonností podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož účastník, měl-li ve věci úspěch, má proti druhému účastníkovi právo na náhradu všech nákladů řízení, pokud je vynaložil důvodně. Žalovaný v řízení o kasační stížnosti neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na

náhradu nákladů řízení.

Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto jí Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila vůči žalovanému. Nejvyšší správní soud tedy úspěšné žalobkyni uznal náklady právního zastoupení, které spočívají v nákladech za odměnu advokátky za jeden úkon právní služby, a to za sepsání vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 25. 6. 2008 ve výši 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Přiznání odměny za další úkony právní služby neshledal soud důvodným. Co se týče právního úkonu převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) téže vyhlášky], soud vzal především zřetel na to, že se jedná o zastoupení advokátkou, která žalobkyni zastupovala již v řízení před soudem prvního stupně. Celkem tedy odměna advokátky činí 2400 Kč. Protože advokátka soudu doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 456 Kč. Zástupkyni žalobkyně se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 2856 Kč. Tuto částku je povinen žalovaný zaplatit žalobkyni na účet advokátky JUDr. Jarmily Černé do 3 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2009

Vlašín

JUDr. Jaroslav

předseda senátu